

W niedługim czasie po odjeździe Administratora Apostolskiego zaczęli nabywać kolejni duchowni²³. Wypada podkreślić, że część kapłanów przybyła na ziemię szczecińską dzięki usilnym próbom kierowanym przez ks. Satagę do różnych instytucji kościelnych. Korespondencja sprawadzała się do nakreślenia trudnej sytuacji w rzeczowy sposób, który stał się obrazem tamtych czasów: ... do dziś dnia wciąż pozostaje jedynym księdem katolickim na powiat szczeciński, a tymczasem, w związku z nabywającą i rosnącą falą reemigracyjną i osiedlającą pracę kapłańską przybywa ponad ludzkie możliwości. Z przykrością stwierdzam, że poza Szczecinkiem, ludność polska pozawawiona jest zupełnie sakramentów św. i że życie religijne na terenie tego powiatu, nie istnieje. A potrzeby są palące i wielkie (...). Ludność polska jest rozgoryczona nieobecnością księży na Ziemiach Zachodnich. Oświadczam, że każdy katolicki kapłan będzie tu serdecznie witany i przyjęty²⁴.

Według chronologii pierwszego szczecińskiego proboszcza i najstarszych schematyzmów²⁵ do tworzącego się dekanatu przybyli najpierw: w połowie lipca 1945 roku ks. Antoni Kazmierczak SDB²⁶, zaraz po nim ks. Ignacy Drozdowicz (z diec. przemyskiej). Objął on parafię w Klauszewie (obecnie Kluczewo)²⁷, a w sierpniu do Łubowa skierowany został wysłany przez ks. Antoniego Kazmierczaka kolejny salezjanin – ks. Bernard Zawada²⁸. Późną jesienią 1945 roku osiadł na krótko w Bobolicach ks. Feliks Rzyśko²⁹. Wreszcie od 10 grudnia 1945 roku na probostwo do Raciborza (Okonka) przybył ks. Kazimierz Grembowicz (kapłan diec. warszawskiej). Kierował tą placówką pw. Matki Bożej od Wokupu Niewolników aż 13 lat (1945-1958). Tak więc rok 1945 zamknął się sześcioma obsadami probostw: Szczecinek, Barwice, Kluczewo, Łubowo, Bobolice i Okonek.

W 1946 roku przybyli kolejni kapłani, dzięki którym obsadzono następujące parafie i stano-wiska:

- ks. Jan Kruczkiewicz (diec. łwowska) objął Parsęko, gdzie proboszczował w latach 1946-1951³⁰;
- ks. dr Jan Terlaga (diec. lubelska) osiadł na kilka miesiecy w 1946 roku w Barwicach;
- ks. Władysław Zakrzewski (diec. warszawska) objął w 1946 roku placówkę w Klauszewie po ciężko-ranym ks. Ignacym Drozdowiczem;
- ks. Jan Koncur (diec. łwowska) w 1946 roku przejął probostwo w Bobolicach od ks. Feliksa Rzyśko;
- ks. Edward Zaharenko (diec. wileńska) przybył do Barwicy i duszpasterzował tam w latach 1946-1958;
- ks. Tadeusz Szedbey, czy Szadbey? (diec. żytomierska) do Krosina (1946-1947);
- ks. Jan Meger (diec. lubelska) do Starego Wierzbowa (1946-1948);
- ks. Władysław Pogorzelski (diec. wileńska) do Grzmiącej (1946-1955).

Duszpasterstwo w Szczecinku w 1946 roku zasilili dodatkowo:

²³ A. Sataga, KRONIKA..., s. 7-8: Teraz już zwracali się do Kurii Biskupiej, skąd wychodzili z nominacjami w roku... Nie taka to była nasza, rozdzielająca serce droga do duszpasterstwa na Ziemiach Odzyskanych... Jedni księża wciąż jeszcze bezpośrednio przyjeżdżali na teren i zdecydowawszy się tu pracować, zgłaszali swe prośby do Kurii w Gorzowie o zatwierdzenie... inni już z nominacjami przyjeżdżali na wyznaczone im miejsca.

²⁴ List ks. Anatola Satagi do Warszawskiej Kurii Metropolitalnej w Milanówku z dnia 3 sierpnia 1945 roku, w: Archiwum Metropolii Warszawskiej.

²⁵ Wykaz parafii, maszynopis, opracowanie ramowe do wewnętrzznego użytku z 1946 roku oraz schematyzm Administracji Apostolskiej Kamieńskiej, Lubuskiej i Prądnickiej (red. ks. dr Józef Michalski, wyd. I, Gorzów Wielkopolski 1949).

²⁶ Ks. Antoni Kazmierczak SDB przybył do Szczecinka w połowie lipca 1945 roku. Pracował krótko w Barwicach. Por. A. Sataga, KRONIKA..., s. 6: Wziął się gorliwie z miejsca do pracy w Barwicach i choć teraz już inne panowały tam stosunki, to przecież wkrocze musiał zrezygnować ze wszystkiego i wrócić do Łodzi, bo ciężko zapadł na zdrowiu. Ze łzami w oczach odjeżdżał.

²⁷ A. Sataga, KRONIKA..., s. 6: Ks. Ignacy Drozdowicz (...) objął Klauszewo, wieś gminną, aby tam zorganizować służbę Bożą. A ciężką i trudną pracę na tych pierwocinach dzisiejszej parafii... seria z pepeszy przetrwała jego pracę na kilka miesiecy... Żyje, chwala Bogu, dziś jako kapłan Siostr Niepokalaniek w Szczecinku [1946-1948].

²⁸ Ks. Bernard Zawada SDB, młody gorliwy kapłan jako pierwszy proboszcz duszpasterzował krótko w Łubowie. Kolejnym był od września do października 1945 roku ks. Józef Piekarek z diecezji sandomejskiej. Trzecim proboszczem ks. Stanisław Wolski (kwiecień – maj 1946), czwartym ks. Józef Woźny (maj 1946 – lipiec 1947). Dopiero piąty proboszcz ks. Jan Kupczak SDB (5 lipca 1947 – 1961) osiadł na dłużej.

²⁹ Ks. Feliks Rzyśko (kapłan diec. warszawskiej) otrzymał probostwo 16 I 1946 roku w Grzmiącej. Jeszcze w tym samym roku zrezygnował, a jego miejsce zajął kapłan diec. wileńskiej – ks. Władysław Pogorzelski.

³⁰ Biogram ks. Jana Kruczkiewicza opublikowany został jako „wspomnienie pośmiertne”, w: Zarządzenia Kurii Gorzowskiej, Gorzów Wielkopolski, nr 4-6 (1951), s. 117.